

Umframt at
spæla guitar,
spælir Hannes
eisini hondbólt
og fótibólt

GITTAR- SNILLINGURIN HANNES

Áðrenn summerferiuna í ár var ein vinkona mín í Skansastovu í Havn á konsert. Næmingar úr Tórshavnar Musikkskúla spældu, og teirra millum var 12 ára gamli Hannes Dam. Hannes spælir guitar, klassiskan guitar. Og ja, vinkona mín, sum var á konsertini í Skansastovu, hevði rætt, tá ið hon fortaldi mær, at hann dugir ræðuliga væl at spæla. Tað fekk eg staðfest nú eitt kvøldið, eg var og vitjaði hann heima hjá honum í Havn

TEKSTUR OG MYNDIR: MARIANN HANSEN
FRAMLEITT AV STROK

“Hey hey, kom inn, kom inn! Ikki taka tær av hundinum, hann goyr eitt sindur, tá ið fólk koma inn, men hann ger ongum nakað”, segði pápin blíður pápi, tá ið eg kom inn.

Eg hitti skjótt hundin, sum sjálvandi eitur Mozart, og púra rætt, tað var sum pápin hevði sagt: hann gjørdi mær einki ilt :)

Vit høvdu ikki meir enn heilsað upp á hvønn annan, so varð guitarin í hondunum á Hannesi, og tónar flugu runt í allari stovuni. Ímillum tónar og lög hoyrði eg m.a. um, hvussu Hannes og yngri beiggi hansara, 11 ára gamli Jens Andreas,

fingu síni fyrstu ljóðføri sum fyra og trý ára gamlir. Hannes fekk ein gitara og Jens Andreas fekk eitt trummusett. Og so leikaðu teir í uppi á loftinum, akkurát sum teir vildu. Nú ganga teir báðir til undirvísing.

Hannes gongur til guitarundirvísing í Tórshavnar Musikkskúla, og tað hevur hann gjørt í gott trý og eitt hálvt ár. Og Hannes gongur høgt uppi at venja. Hann venur hvønn dag. Summer dagar meir eitt sindur, hvussu hugurin er, og hvat annars er á skránni.

Beint nú venur Hannes t.d. til eina roynd í musikkskúlanum, so í lötuni venur hann eina löt áðrenn hann fer í skúla um morgunin.

Hann er ikki beinleiðis morgunmenniskja, sigur hann, men tað ljóðar ikki til at vera ein trupulleiki hjá honum at koma upp tíðliga um morgunin. Ofta ger hann sær eitt skema fyri vikuna, og hann er raskur at fylgja tí.

Í hugnaliga prátinum um alt møguligt guitarnørdari, sum eg ikki dugi at endurgeva her, men sum kortini var øgiliga áhugavert at lurta eftir, sum tað ofta er, tá ið mann lurtar eftir onkrum, sum veit ordiliga nógv um okkurt, kom lötan. Lötan, sum eg roknaði við, fór at koma, men sum eg eisini var eitt sindur nervøs fyri: “Spælir tú nakað?”

“Ehm ... eg eigi faktiskt ein gitara ... men hann er hjá eini vin-

kona beint nú, hehe ... hann hevur faktiskt verið har í eini tvey ár ... og áðrenn tað havi eg kanska, men bara kanska, hildið á honum einar tvær ferðir ... so noy, eg dugi ikki ordiliga at spæla, tað kann man ikki siga.”

Men tað var als eingin forðing! Eg fekk ein gitara í hondina, pápin fekk myndatólið, og eitt-tveytrý! Hannes settist og lærði meg Folsom Prison Blues hjá Johnny Cash. Sama lagið, sum hann og Jens Andreas høvdu spælt saman fyrr um kvøldið. Tað var ikki lætt, men galið tað var stuttligt! Og tað ljóðaði ikki nær til so væl, sum tá ið teir spældu, men sama ger, tí tað var SO stuttligt! :D

So spurdi eg Hannes ein eitt

sindur býttan spurning: Hvussu væl ætlar tú at duga? Men hann visti, hvat eg meinti, og hann hevur ikki heilt smáar ætlanir við sínum guitarspæli. Róliga svarar hann, at hann vil vera bestur. Kanska bestur í Føroyum. Kanska eisini bestur í Norðurlondum. Eg haldi, at hann kann saktans seta sær so høg mál, tí hann hevur ikki bara talent, men sanniliga bæði hug og dirvi til at fara langt við tónleikinum.